

ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ

№ 4

гр. София, 6 февруари 2018 година

**ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ,
ОБЩО СЪБРАНИЕ НА НАКАЗАТЕЛНАТА КОЛЕГИЯ**, в съдебно заседание
на 25 януари, през две хиляди и осемнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ПАВЛИНА ПАНОВА

ПРЕДСЕДАТЕЛИ НА ОТДЕЛЕНИЯ:

КАПКА КОСТОВА

КРАСИМИР ХАРАЛАМПИЕВ

ГАЛИНА ЗАХАРОВА

ЧЛЕНОВЕ:

ЕВЕЛИНА СТОЯНОВА

РУЖЕНА КЕРАНОВА

ЕЛЕНА АВДЕВА

ТАТЯНА КЪНЧЕВА

НИКОЛАЙ ДЪРМОНСКИ

БИЛЯНА ЧОЧЕВА

БЛАГА ИВАНОВА

ЖАНИНА НАЧЕВА

ТЕОДОРА СТАМБОЛОВА

МИНА ТОПУЗОВА

ДАНИЕЛА АТАНАСОВА

БИСЕР ТРОЯНОВ

РУМЕН ПЕТРОВ

СПАС ИВАНЧЕВ

АНТОАНЕТА ДАНОВА

ЛАДА ПАУНОВА

ГАЛИНА ТОНЕВА

ПЕТЯ ШИШКОВА

МАЯ ЦОНЕВА

ВАЛЯ РУШАНОВА

МИЛЕНА ПАНЕВА

ХРИСТИНА МИХОВА

КРАСИМИРА МЕДАРОВА

с участието на секретаря Марияна Петрова
разгледа тълкувателно дело № 4 по описа за 2017 година, докладвано от
съдия **ГАЛИНА ЗАХАРОВА**.

На основание чл. 125, вр. чл. 124, ал. 1, т. 1, пр. 1 от Закона за
съдебната власт (ЗСВ) главният прокурор на Република България е
поискал общото събрание на наказателната колегия (ОСНК) на Върховния
касационен съд (ВКС) да постанови тълкувателно решение (ТР) по повод

констатирана противоречива и неправилна практика на съдилищата при паралелни конкурентни административнонаказателни и наказателни производства, водени спрямо едно и също лице за едно и също деяние.

В искането е формулиран следният въпрос:

Налице ли са основания за промяна на тълкуването, дадено в т. 1.1, т. 1.2.1, т. 1.2.3 и т. 3.1. от ТР № 3/22.12.2015 г. по т. д. № 3/2015 г. и следва ли да бъде допълнено тълкувателното решение в тези му части относно приетото, че:

„т. 1.1. Наказателно производство, образувано срещу лице, по отношение на което за същото деяние е било проведено приключило с влязъл в сила акт административнонаказателно производство с характер на наказателно по смисъла на ЕКПЧ, подлежи на прекратяване на основание чл. 4, § 1 от Протокол № 7 по реда на чл. 24, ал. 1, т. 6 от НПК;

т. 1.2.1. Двойното наказване на едно и също лице за едно и също деяние в административнонаказателното производство без характер на наказателно производство по смисъла на чл. 4 от Протокол № 7 към ЕКПЧ и в наказателното производство, когато административнонаказателното производство се е развило първо във времето, се преодолява по установения от чл. 70, б. „г” от ЗАНН ред.

т. 1.2.3. Когато административнонаказателното производство не може да бъде възобновено, последиците от повторното наказателно преследване на лицето за същото деяние, за което спрямо него е било проведено приключило с влязъл в сила акт административнонаказателно производство с наказателен характер по смисъла на чл. 4 от Протокол № 7 към ЕКПЧ, се преодоляват чрез прекратяване на наказателното производство на основание чл. 4, § 1 от Протокол № 7 към ЕКПЧ по реда на чл. 24, ал. 1, т. 6 от НПК, съответно, отмяна на постановените по него съдебни актове и прекратяването му или възобновяване на наказателното производство, отмяна на постановените по него съдебни актове и прекратяването му.

3.1. Деецът не следва да носи едновременно наказателна и административнонаказателна отговорност в случаите, когато с извършеното от него деяние са нарушени едновременно наказателна и административнонаказателна норма с различни обекти на защита.”

В съответствие с правомощията си по чл. 124, ал. 1, т. 1 от ЗСВ, за да се произнесе по поставения въпрос, ОСНК на ВКС взе предвид следното:

1. В изпълнение на възложената конституционна задача за осъществяване на върховен съдебен надзор за точно и еднакво прилагане на законите от всички съдилища и съгласно чл. 124, ал. 1 от ЗСВ общите събрания на съответните колегии на ВКС приемат тълкувателни решения при противоречива или неправилна практика по тълкуването и прилагането на закона.

Наличието на противоречива или неправилна практика е задължителна предпоставка за осъществяване на тълкувателната дейност.

Противоречива е съдебната практика, при която съдилищата трайно прилагат едни и същи правни норми по взаимно изключващ се начин. Посочените в искането на главния прокурор влезли в сила съдебни актове не обуславят извод, че съдилищата системно използват различни подходи при прилагането на ТР № 3/22.12.2015 г. В самото искане е отразено, че „преобладаващата част от съдебната практика след постановяване на ТР № 3/2015 г. на ОСНК е съобразена с принципните постановки, изложени в мотивите на решението”, като са цитирани тринадесет броя съдебни актове с еднозначен краен резултат и сходна мотивация, постановени в съгласие със задължителните указания на ТР № 3/22.12.2015 г. по въпросите за приложението на правилото *ne bis in idem*.

В мотивите на искането са открити само две решения – № 99/14.06.2016 г. по ВНЧД № 105/2016 г. на АС – Бургас и № 64 от 16.03.2017 г. по ВНОХД № 12/2017 г. на АС – Велико Търново, в които са изведени противоположни заключения за характера на производството по налагане на дисциплинарно наказание „изолиране в наказателна килия” по ЗИНЗС спрямо лишени от свобода лица за деяния, съставляващи и престъпления. Съдебните актове не съдържат противоречиви изводи по въпроса относно елемента *bis* в случаите на проведени дисциплинарни и наказателни производства срещу едно и също лице по повод едно и също деяние. Цитираните решения, макар и антагонистични по резултат, не съставляват повод за осъществяване на тълкувателна дейност. Констатацията за противоречива съдебна практика не може да се основава на инцидентни конфронтиращи се съдебни актове. Уеднаквяване на съдебната практика по тълкувателен ред се налага само при обективно наличие на съвкупност от съдебни актове с кореспондиращо тълкуване на едни и същи разпоредби, което се противопоставя на друга група актове, съдържащи различно тълкуване на същите норми. Наказателният характер според автономното значение на понятието по Конвенцията на

дисциплинарното наказание „изолиране в наказателна килия”, налагано по отношение на лишени от свобода лица, е недвусмислено изяснен от Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ) с решенията по делата *Engel and others v. the Netherlands*; *Ezeh and Connors v. the UK*; *Campbell and Fell v. the United Kingdom*. Изведените в тях критерии и основни постановки следва да се прилагат пряко от националните съдии.

2. Искането на главния прокурор не съдържа основателни данни за наличие на масова и константна неправилна практика по приложението на атакувания тълкувателен акт на ОСНК. Твърденията в тази насока са илюстрирани с четири броя съдебни актове, единият от които (решение № 145 от 14.04.2014 г. по н. д. № 322/2014 г. на ВКС, III н. о.) предхожда постановяването на ТР № 3/22.12.2015 г. В останалите три случая постановените от ВКС отменителни решения третират специфични хипотези във връзка с преценката на елемента *idem* и с прилагането на критериите *Енсел* при дефиниране на характера на съответните производства. Съдебната дейност на предходните инстанции по конкретните казуси е била проверена от ВКС по реда на глава двадесет и трета от НПК, като са били дадени съответни указания за отстраняване на допуснати нарушения на процесуалния закон. Конституцията на Република България и Наказателно-процесуалният кодекс възлагат на ВКС компетентност да контролира процесуалната и материална законосъобразност на подлежащите на касационно обжалване съдебни актове. Неправилното тълкуване и прилагане на материалния и процесуалния закон по конкретни дела се отстранява по предвидения ред за институционален контрол, без необходимост и законоустановени основания да се ангажира ресурсът на ОСНК за тълкувателна дейност.

3. Отразената в искането на главния прокурор констатация за установен значителен превес на административнонаказателните санкции и изключване на наказателната отговорност в преобладаващата част от хипотезите на конкуренция между двата вида отговорности не поражда необходимост от тълкувателна дейност на ОСНК. Численото съотношение между случаите на дублирани процедури, при които административнонаказателното производство се е развило и окончателно е приключило първо по време, и тези, при които първо е реализирана наказателната отговорност на дееца с влязъл в сила съдебен акт, е статистическа величина. От нея не произтичат изводи за неправилност на

практиката на съдебните органи по прилагането на ТР № 3/22.12.2015 г. Броят на дублираните административнонаказателни с наказателен характер по смисъла на Конвенцията и наказателни производства срещу едно и също лице по повод едно и също деяние е показател за честотата на допусканияте в практиката грешки при квалификацията на деянието като административно нарушение или престъпление и определянето на компетентността на оправомощения орган.

По изложените дотук съображения ОСНК на ВКС намира, че ревизия на ТР № 3/22.12.2015 г. е недопустима на релевираните в искането на главния прокурор основания за наличие на противоречива и неправилна практика на съдилищата по прилагането му.

4. В кореспонденция с признатата от Република България юрисдикция на ЕСПЧ тълкуването на разпоредбите в материята на правата на човека трябва да е съобразено в най-висока степен с даденото от Съда тълкуване на нормите на ЕКПЧ. Изискването за съответстващо тълкуване включва и задължение за националните съдилища, включително и за върховната съдебна инстанция, да коригират съдебната практика при несъответствие с установените от Конвенцията стандарти, както и с практиката на ЕСПЧ по тяхното прилагане и тълкуване. Затова ОСНК намира, че следва да обсъди по същество залегналия в искането на главния прокурор довод за наложена с ТР № 3/22.12.2015 г. неправилна съдебна практика в случаите на „двойни“ административни и наказателни производства, несъобразена с изведените критерии в решението на Голямата камера на ЕСПЧ от 15.11.2016 г. по делото *А и Б срещу Норвегия* (жалби № 24130/11 и № 29758/11).

Актът на ЕСПЧ не прокламира нови принципи за тълкуване на чл. 4 от Протокол № 7 към ЕКПЧ в радикално различна светлина от досегашната практика по прилагането му. Обективният анализ на съдържанието на решението не дава основания да се счита, че Съдът е предефинирал същината и значението на правилото *ne bis in idem*, интензитета на предоставената от Конвенцията защита на правото по чл. 4 от Протокол № 7, неговите основни аспекти.

В генерален план Голямата камера е изразила изрично виждането си, че „най-сигурният начин да се осигури спазване на чл. 4 от Протокол № 7 е възможността в подходящ етап да се осигури еднопосочна процедура, която да позволи паралелните направления на правното регулиране на съответното поведение да се свържат, така че различните нужди на

обществото по отношение на деянието да могат да бъдат разрешени в рамките на едно производство” (§ 130).

ЕСПЧ не е поставил под съмнение условията за приложимост на правилото *ne bis in idem* и неговото съдържание. Припомнил е неизменното си разбиране, че чл. 4 от Протокол № 7 съчетава три отделни гаранции и предвижда, че след приключване на наказателната процедура с окончателен акт, никой не може да бъде застрашен от наказателно преследване, съден или наказан за едно и също правонарушение (§ 110). И в обсъжданото решение последователно се поддържа, че терминът „наказателно” производство в текста на разпоредбата на чл. 4 от Протокол № 7 следва да се схваща в съответствие с понятията „наказателно обвинение” и „наказание”, употребени в чл. 6 и чл. 7 от ЕКПЧ: „Съдът намира за по-уместно, с цел последователността на тълкуване на Конвенцията, взета като едно цяло, приложимостта на принципа да се ръководи от същите, по-точни критерии, както в *Engel*” (§ 107). В решението е изтъкнато, че залегналите в решението по делото *Engel* съществени постановки не са загубили актуалност и са избрани „съзнателно” като „проверяващ тест” при определянето на наказателния характер на производствата за целите на чл. 4 от Протокол № 7 (§ 107). Възприетият подход в решението по делото *Zolotukhin* при дефинирането на понятието „същото” деяние (*idem* елемента) с оглед идентичността на фактите е оценен като „значим принос” (§ 108). Съдът не е съзрял причини да се отклони от изведените заключения по този казус, поради наличието на „сериозни мотиви” в тяхна подкрепа (§ 107).

Голямата камера е отчела обстоятелството, че в решението по делото *Zolotukhin* не са били специално изследвани процесуалните ситуации, определени като „двойни” („паралелни”) процедури, формиращи в цялост единно комбинирано производство (§ 111). Този възглед не е лансиран за първи път с решението *A и B срещу Норвегия*, а многократно е бил застъпван в предходни решения на Съда. В такъв смисъл ЕСПЧ е констатирал, че „както преди, така и след решението по делото *Zolotukhin*”, в определени случаи санкционирането на дееца за едно и също деяние от различни органи се е приемало от Съда за допустимо съгласно чл. 4 от Протокол № 7, независимо от наличието на окончателно решение, постановено в друго производство с наказателен характер.

В решението е направен подробен обзор на съдебната практика на ЕСПЧ във връзка с хипотезите на „двойни” производства. Проследявайки

спецификата на четири категории дела (*R.T. v. Switzerland, Nilsson, Boman; Glantz, Nykänen, Lucky Dev, Rinas, Österlund; Tomasović, Muslija, Grande Stevens and Others; Kapetanios and Others* и *Sismanidis and Sitaridis*), в § 113 – § 130 Съдът е систематизирал основните заключения от анализа си. Те могат да бъдат обобщени по следния начин:

- Допустимо е да се предвижда правна регулация на общественноопасни деяния чрез различни процедури, оформящи едно цяло, така че да се отговори на различни аспекти на въпросното деяние, ако „натрупващите се” процедури не представляват прекомерна тежест за съответния индивид (§ 121);

- Конвенцията не забранява разделянето на производството по налагане на наказание по дадено дело на различни етапи или части, така че да могат да бъдат наложени последователно или паралелно различни санкции за деяние, което следва да бъде определено като „престъпление“ в рамките на автономния смисъл на това понятие по Конвенцията (§ 120);

- От гледна точка на чл. 4 от Протокол № 7 следва да се преценява дали конкретните национални мерки водят по същество или като резултат до двойна наказуемост на лицето или съставляват единна цялостна система, която позволява различни аспекти на нарушението да се разглеждат по предвидим и пропорционален начин, „формирайки едно цяло, така че засегнатото лице да не бъде подложено на несправедливо отношение” (§ 122);

- Чл. 4 от Протокол № 7 не обявява за противоречащи му правни системи, които използват „цялостен” подход към общественото деяние, включващ паралелни етапи на отговор на нарушенията от различни органи и с различни цели (§ 123).

Фокусът на решението по делото *A. и B. срещу Норвегия* е насочен към разграничителните критерии, отличаващи „реално дублиращите се” самостоятелни процедури от „комбинацията от производства, разглеждани като едно цяло”, представляващи „единен комплект от процедури”. Голямата камера е потвърдила актуалността на теста „*връзка по същество и във времето*”, въведен за първи път с решението по делото *Nilsson*, като е извела детайлни допълнителни ориентири към критериите за определяне на *bis* елемента.

Като значими фактори, обуславящи наличието на *достатъчно тясна връзка между процедурите „по същество”*, съдът е приел обстоятелствата (§ 132, § 133):

- дали различните производства преследват допълващи се цели, като засягат не само *in abstracto*, а също и *in concreto*, различни аспекти на общественоопасното деяние;

- дали дублирането на производствата е предвидим резултат от извършване на деянието, както по закон, така и на практика;

- дали съответното производство се провежда при „адекватно сътрудничество на различните компетентни органи”, за да се избегне, доколкото е възможно, повторение при събирането и оценката на доказателствата, като установените факти от първото производство се използват и във второто;

- дали наложената санкция в производството, което е приключило окончателно първо по ред, е взета предвид във второто производство, за да се предотврати рискът засегнатото лице да понесе прекомерна тежест;

- степента, в която административните производства носят отличителните белези на наказателни производства.

По отношение на наличието на *достатъчно тясна връзка във времето* Съдът е изтъкнал, че (§ 134):

- „Държавите трябва да имат възможност да избират дали производствата да се провеждат постепенно, когато това е необходимо с цел ефективност и правилно правораздаване, преследват различни обществени цели и в резултат на това жалбоподателят не е понесъл непропорционална тежест”;

- Макар изискването да не означава, че двете производства следва да бъдат проведени едновременно от началото до края, връзката във времето винаги трябва да присъства. Дори когато съответната национална система предвижда „интегрирана“ система с административни и наказателни компоненти, темпоралното развитие на производствата трябва да е достатъчно кратко, за да бъде защитено засегнатото лице от несигурност и забавяне, както и от проточени във времето производства.

От изложеното следва заключение, че с решението по делото *A. и B. срещу Норвегия* ЕСПЧ не е променил коренно концепцията си за принципа *ne bis in idem*, нито е ревизирал съществено утвърдените правозащитни стандарти при приложението му. Както е установил общ хармонизиран подход при изясняване на понятието *idem* с решението по делото *Zolotukhin*, така с решението по делото *A. и B. срещу Норвегия* Съдът е въвел ориентири за преценка на елемента *bis*, в частност разграничителни критерии, диференциращи отделните дублирани процедури от

комбинираното единно производство, съставено от паралелни процедури. Въз основа на комплексно изследване на юриспруденцията на Съда, Голямата камера е надградила правния стандарт, определящ дефинираните по делото *Nilsson* критерии за „достатъчно тясна връзка по същество и във времето“. Постижението на акта на Голямата камера се състои в прецизната детайлизация на признаците, изясняващи въпроса дали „конкретните национални мерки водят по същество или като резултат до двойна наказуемост на лицето“ или „съставляват една цялостна система, която позволява различни аспекти на нарушението да се разглеждат по предвидим и пропорционален начин, формирайки едно цяло, така че засегнатото лице да не бъде подложено на несправедливо отношение”(§ 122).

5. Постановките, залегнали в ТР № 3/22.12.2015 г., са съвместими с положенията, прогласени с решението на Голямата камера на ЕСПЧ по делото *A. и B. срещу Норвегия*. В тълкувателния акт на ОСНК специално са отразени базисните критерии на ЕСПЧ за определяне на *bis* елемента съгласно решенията по делата *R.T. v. Switzerland*, *Nilsson v. Sweden* и *Boman v. Finland*. Обмислена е и тезата на Съда, че национално законодателно разрешение, при което наказанието на дееца се налага в отделно производство от процеса за осъждането му за допуснатото нарушение, не нарушава принципа *ne bis in idem*, щом второто производство е основано върху предходното „окончателно“ осъждане на дееца и не съдържа самостоятелна преценка на поведението му и „по същество“ на нарушението и между двете производства има връзка „по същество и във времето“. Общото събрание е разграничило самостоятелните, независими една от друга, наказателни процедури и специфичните комбинирани производства, обединени по интегриран начин като „единен комплект от процедури“. В тълкувателното решение е третиран въпросът за *bis*-елемента на правилото *ne bis in idem*, като е прието, че разпоредбата на чл. 4, § 1 от Протокол № 7 забранява дублирането на отделни наказателни процедури спрямо едно и също лице за едно и също деяние, когато едната от тях е приключила с влязъл в сила акт.

Формулираните от ЕСПЧ с решението по делото *A и B срещу Норвегия* допълнителни показатели към теста *Nilsson* не променят същностно дадените от ОСНК с тълкувателния акт принципни отговори.

Визираният в искането на главния прокурор въпрос във връзка с необходимостта от промяна и допълване на ТР № 3/22.12.2015 г. по т. 1.2.1. въобще няма отношение към прилагането на принципа *ne bis in idem*, поради което следва да бъде оставен без разглеждане. Случаите, когато проведеното административнонаказателно производство няма характер на наказателно по смисъла на Конвенцията, очевидно не попадат в обхвата на закрилата, предоставена от чл. 4 от Протокол № 7. Цитираното правило е приложимо само към административнонаказателни производства, приравнени на „наказателно обвинение”. Затова в решението на Голямата камера по делото *А и Б срещу Норвегия* този въпрос логично не е третиран въобще.

Разгледаната от ТР № 3/22.12.2015 г. проблематика по т. 1.1., т. 1.2.3., т. 3.1. се отнася до случаите на дублирани наказателни и административнонаказателни с наказателен характер производства в нарушение на забраната по чл. 4 от Протокол № 7, по отношение на които режимът на интегрално синхронизираните процедури е неприложим.

При тези хипотези е немислимо наличие на „достатъчно тясна свързаност между процедурите както по същество, така и във времето”, защото те са типично повтарящи се, без каквато и да е корелация помежду им. Това е така, защото:

- липсва законоустановена обща концепция за регулация на всички правни аспекти на съответното общественноопасно деяние;
- целите на процедурите не могат да бъдат преценени като допълващи се;
- компетентните органи са различни, действията им не са синхронизирани, правомощията им не са взаимно обвързани;
- релевантните за отговорността на извършителя въпроси се решават суверенно и независимо от страна на всеки компетентен орган;
- доказателствената дейност по отделните производства се преповтаря;
- не е налице възможност установените факти от първото производство да бъдат използвани и във второто чрез „адекватно сътрудничество” на различните компетентни органи;
- предвидимостта и предсказуемостта на дублираните производства не е гарантирана нито чрез законови предписания, нито в практически план, защото в преобладаващия брой случаи причина за провеждането им

са допуснатите нарушения на компетентността на съответните органи, които няма как да се прогнозират;

- обективният резултат от повтарящите се процедури обременява с непропорционална тежест гражданина, подложен на разнопосочна държавна принуда.

В заключение може да се обобщи, че при постановяването на ТР № 3/22.12.2015 г. са взети предвид дадените от ЕСПЧ базисни критерии за наличието на единен комплект процедури – изискванията по отношение на „*връзката по същество и във времето*” между двете производства. Ново тълкуване на тези принципни положения не се налага, тъй като те не са отречени, а са потвърдени в обсъденото по-горе решение *A и B срещу Норвегия*. Дефинираните от Голямата камера допълнителни признаци на теста *Nilsson* поначало са пряко приложими от националните съдилища. При правоприлагането във всеки конкретен случай тези критерии могат и следва да бъдат съобразявани от решаващите съдебни органи в контекста на разясненията на ЕСПЧ за допълнителните фактори, определящи „*връзката по същество и във времето*”, но само доколкото са в синхрон с действащото национално законодателство. Разгледаният в решението на Голямата камера конкретен пример за интегрално синхронизирани процедури не може да се реципира директно и всеобхватно спрямо всички хипотези на конкуренция между административнонаказателни и наказателни производства, водени спрямо едно и също лице за едно и също деяние. Върховенството на правото не допуска механично привнасяне в националната съдебна практика на специфични разрешения, присъщи на чужди правни системи, без наличие на съответната законова основа. Красноречив пример за необходимостта да се отчита спецификата на националното законодателство и особеностите на конкретния случай е решението на ЕСПЧ от 18.05.2017 г. по делото *Johannesson and others v. Iceland* (жалба № 22007/11г.), в което при сходна фактология на деянието с казуса *A и B срещу Норвегия*, е прието нарушение на чл. 4 от Протокол № 7.

6. Актуалната към момента на постановяване на настоящия тълкувателен акт нормативна уредба предвижда комплекс от норми, които установяват процесуални механизми за превенция и компенсация на нарушенията на правилото по чл. 4 от Протокол № 7. Тези законодателни изменения обяснимо не са отразени в искането на главния прокурор, депозирано преди влизането в сила на ЗИДНПК (ДВ, бр. 63 от 2017 г.).

ОСНК е обвързано с очертаните от вносителя рамки на питането, с което се е сезирано, като не разполага с правомощия по собствено усмотрение да променя предмета и обхвата му.

Принципните постановки, възприети в ТР № 3/22.12.2015 г., не се конфронтират със законодателните промени, регламентиращи приложението на правилото *ne bis in idem* при дублиране на административнонаказателната и наказателната отговорност. Съображенията на ОСНК за съответствие на тълкувателното решение с акта на Голямата камера на ЕСПЧ по делото *А и Б срещу Норвегия*, включително и досежно определянето на *bis*-елемента, запазват същностното си значение и при новата законодателна рамка.

Конкретните процесуални средства за предотвратяване и елиминирание на нарушенията на забраната са уредени по законодателен път. Тълкувателните актове на ВКС дефинитивно се прилагат, доколкото разпоредбите, предмет на тълкуване, не са отменени или съществено изменени с последващи закони.

Предвид изложените съображения и на основание чл. 124, ал. 1 от ЗСВ общото събрание на наказателната колегия на Върховния касационен съд

Р Е Ш И:

НЕ СА НАЛИЦЕ ОСНОВАНИЯ за промяна в тълкуването, дадено в т. 1.1., т. 1.2.3. и т. 3.1. от тълкувателно решение № 3 от 22.12.2015 г. по т. д. № 3/2015 г. на ОСНК на ВКС, и тълкувателното решение не следва да бъде допълнено в тези му части относно приетото, че:

„т. 1.1. Наказателно производство, образувано срещу лице, по отношение на което за същото деяние е било проведено приключило с влязъл в сила акт административнонаказателно производство с характер на наказателно по смисъла на ЕКПЧ, подлежи на прекратяване на основание чл. 4, § 1 от Протокол № 7 по реда на чл. 24, ал. 1, т. 6 от НПК;

т. 1.2.3. Когато административнонаказателното производство не може да бъде възобновено, последиците от повторното наказателно преследване на лицето за същото деяние, за което спрямо него е било проведено приключило с влязъл в сила акт

административнонаказателно производство с наказателен характер по смисъла на чл. 4 от Протокол № 7 към ЕКПЧ, се преодоляват чрез прекратяване на наказателното производство на основание чл. 4, § 1 от Протокол № 7 към ЕКПЧ по реда на чл. 24, ал. 1, т. 6 от НПК, съответно, отмяна на постановените по него съдебни актове и прекратяването му или възобновяване на наказателното производство, отмяна на постановените по него съдебни актове и прекратяването му;

3.1. Деецът не следва да носи едновременно наказателна и административнонаказателна отговорност в случаите, когато с извършеното от него деяние са нарушени едновременно наказателна и административнонаказателна норма с различни обекти на защита.”

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ искането на главния прокурор ОСНК на ВКС да даде отговор на въпроса:

„Налице ли са основания за промяна в тълкуването, дадено в т. 1.2.1. от тълкувателно решение № 3 от 22.12.2015 г. по т. д. № 3/2015 г., и не следва да бъде допълнено тълкувателното решение в тези му части относно приетото, че:

„т. 1.2.1. Двойното наказване на едно и също лице за едно и също деяние в административнонаказателното производство без характер на наказателно производство по смисъла на чл. 4 от Протокол № 7 към ЕКПЧ и в наказателното производство, когато административнонаказателното производство се е развило първо във времето, се преодолява по установения от чл. 70, б. „г” от ЗАНН ред”.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ПАВЛИНА ПАНОВА.....

ПРЕДСЕДАТЕЛИ НА ОТДЕЛЕНИЯ:

КАПКА КОСТОВА.....

КРАСИМИР ХАРАЛАМПИЕВ .....

ГАЛИНА ЗАХАРОВА.....

ЧЛЕНОВЕ:

ЕВЕЛИНА СТОЯНОВА.....
РУЖЕНА КЕРАНОВА .....
ЕЛЕНА АВДЕВА .....
ТАТЯНА КЪНЧЕВА.....
НИКОЛАЙ ДЪРМОНСКИ.....
БИЛЯНА ЧОЧЕВА.....
БЛАГА ИВАНОВА.....
ЖАНИНА НАЧЕВА.....
ТЕОДОРА СТАМБОЛОВА .....
МИНА ТОПУЗОВА.....
ДАНИЕЛА АТАНАСОВА .....
БИСЕР ТРОЯНОВ.....
РУМЕН ПЕТРОВ.....
СПАС ИВАНЧЕВ.....
АНТОАНЕТА ДАНОВА.....
ЛАДА ПАУНОВА.....
ГАЛИНА ТОНЕВА.....
ПЕТЯ ШИШКОВА.....
МАЯ ЦОНЕВА.....
ВАЛЯ РУШАНОВА.....
МИЛЕНА ПАНЕВА.....
ХРИСТИНА МИХОВА.....
КРАСИМИРА МЕДАРОВА .....